

[Første Næstformand.]

Udvalget angaaende Forslag til Lov om Pensionering af civile Funktionærer, Haandværkere og Arbejdere ved Hæren og Søværnet m. m. har afgivet Betænkning over nævnte Lovforslag. Eksemplarer vil blive omdelt.

Johs. Christiansen: Efter den meget grundige Udvalgsbehandling, der er gaaet forud for den foreliggende Indstilling, vilde det i og for sig ikke være uberettiget at spørge, om de opnaaede Resultater nu ogsaa kan siges at staa i rimeligt Forhold til Anstrengelserne. Hertil vil man fra anden Side her i Salen formentlig svare nej. Dette er dog maaske knap saa bemærkelsesværdigt, som det straks kan synes. I alle saadanne Forhold, hvor det drejer sig om Begunstigelser for bestemte Dele af dette Lands Befolkning, er man efterhaanden blevet vant til lidt af hvert. I Praksis plejer det gerne at forme sig paa den Façon, at hvis et af Partierne i det høje Ting rejser et mere eller mindre, som Regel navnlig mindre, velbegrundet Krav om det ene eller det andet, finder et andet bestemt Parti det senere opportunt at tage Konkurrencen op — ganske vist kan Rækkefølgen ogsaa være omvendt, men af den Grund bliver Konsekvenserne imidlertid ikke mindre iøjnefaldende. Man kan med andre Ord i Almindelighed roligt gaa ud fra, at den parlamentarisk set temmelig ulykkelige Kappelstrid, der foregaar mellem de to Partier, lægger Lovgivningsarbejdet ganske overordentlig store Vanskeligheder i Vejen, og i de allerfleste Tilfælde, hvor det som her drejer sig om socialt betonedede Anliggender, kan man i øvrigt være nogenlunde sikker paa, at hvilke Forbedringer der fra anden Side end bydes paa, vil disse dog blive betegnet som utilstrækkelige fra de to Partiers Side. Over for denne partipolitiske Kapsængerpsykose, som jeg vil tillade mig at kalde det, der saaledes behersker de to Arbejderpartier, er der imidlertid intet andet at gøre end foreløbig at tage den for, hvad den er. Lovgivningen maa gaa sin Gang, og den har da heller ikke paa nogen Maade staaet stille i denne Samling. Den har, naar alle urimelige Paastande om det modsatte fejes af Bordet, desuden budt paa en Række gode og for Befolkningen i Almindelighed tjenlige Resultater, som Rigsdagen udmærket kan være bekendt at lægge Navn til.

Til disse Resultater mener jeg afgjort, at den foreliggende Lovgivning vedrørende de gamle og Invaliderne hører. Jeg sagde

ved første Behandling, at vi fra vor Side med Glæde antog den højtærede Socialministeres Forslag som et godt Forhandlingsgrundlag, og det staaer jeg ved endnu. Paa den anden Side finder jeg dog Anledning til at bemærke, at Lovforslaget ved Fremsættelsen vel nok blev karakteriseret, skal vi sige, i lovlig rosenrøde Vendinger. Rent taktisk set var dette maaske noget af en Fejl, for det viste sig, da vi i Udvalget fik Mikroskopet mere præcist indstillet, at Forbedringerne knap nok svarede til Fremsættelsestalens Terminologi. Til Gengæld skal det siges, at baade Ministeren og Regeringspartiets Repræsentanter i Udvalget har været til at tale med, og jeg vil gerne benytte Lejligheden til at takke for den Imødekommenhed, der paa en Række Punkter vistest over for Ønsker om yderligere Forbedringer, som vi fra radikal Side lagde stor Vægt paa. I denne Forbindelse er der Grund til at anerkende den Forstaaelse, som ogsaa de Konservative har lagt for Dagen.

Der var for mig, da Udvalgsarbejdet begyndte, 4 Hovedformaal at forfølge. For det første, at der nu opnaaedes virkelige Forbedringer af de Vilkaar, Invaliderne og de gamle er henvist til at leve under. For det andet, at enlige Kvinder ikke fremtidig stilles anderledes over for Loven end enlige Mænd. For det tredje, at Lovens Fradragsregler ikke lagde ubillige Hindringer i Vejen hverken for Rentemodtagernes Vilje til stadig at udføre et Dagværk, saa langt Kræfterne rakte, eller for Opsparingsviljen hos Landets Befolkning i Almindelighed. Og endelig for det fjerde, at man nu søgte at komme til Enighed om Ønskeligheden af at faa visse paatrængende Forhold vedrørende Alders- og Invalidere Lovgivningen underkastet et grundigt Kommissionsarbejde. Bortset fra Spørgsmaalet om Fradragsreglerne — herom henviser jeg til min Bemærkning i Betænkningen — er det mig en Glæde at kunne sige, at jeg, naar Landets finansielle Forhold tages i Betragtning, betragter de opnaaede Resultater som en saadan Forbedring, sammenlignet med den gældende Lov, at de bør betegnes som forsvarlige. Tager man f. Eks. et Ægtepar i Hovedstaden, vil Begyndelsesrenten nu være godt 300 Kr. større, enlige Mænds 260 Kr. og enlige Kvinders endog 360 Kr. større end hidtil. I Købstæderne vil de tilsvarende Forbedringer udgøre henholdsvis 254, 238 og 317 Kr. og paa Landet henholdsvis 354, 294 og 369 Kr.

Saa maa det naturligvis her bemærkes, at Begyndelsesrenten først regnes fra det 65de Aar, idet vi efter Lovforslaget nu ven-